

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupený Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2007, č. j. 64 Az 6/2006 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2006, č. j. OAM-12/LE-C09-C09-2006, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Hlavní argumentem žalovaného byl závěr, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné azylově relevantní důvody, nýbrž pouze důvody ekonomické a důvody spojené se snahou o legalizaci jeho pobytu v České republice.

Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ostravě, ve které namítal, že mu hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, a rovněž uváděl, že napadá rozhodnutí žalovaného „v rozsahu výroku“ mj. o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že takové výroky v rozhodnutí žalovaného absentují, lze z hlediska obsahu žaloby vyhodnotit tuto námitku tak, že žalobce brojil proti neposouzení jeho žádosti z hledisek § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 14. 12. 2007 zamítl s tím, že žalobce uváděl pro svůj odchod ze země původu *ponože* ekonomické důvody – konkrétně, že na Ukrajině měl problémy ekonomického charakteru a že se v České republice zdržoval od roku 2000 a chce zde podnikat.

Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ke své argumentaci v žalobě dodává, že v České republice žije již přes 8 let a za tu dobu si zde vytvořil silné sociální a lidské vazby. V případě nuceného návratu

do země původu by byl postaven na samý okraj společnosti, neboť za dobu svého pobytu mimo zemi původu zde pozbyl veškeré zázemí. Z těchto skutečností stěžovatel dovozuje, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo alespoň měla být shledána překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Stěžovatelova žádost tedy podle jeho názoru neměla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ale mělo o ní být vedeno řádné řízení. Žalovaný ani krajský soud se důvody, které stěžovatel uplatnil ve své žádosti, dle jeho názoru řádně nezabývali.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že stěžovatel uváděl pro svůj odchod ze země původu *pouze* ekonomické důvody. Ke vztahu § 12, § 16 a § 91 zákona o azylu žalovaný uvádí, že pokud byla žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu, nebyl žalovaný povinen zkoumat, zda existují podmínky pro udělení překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, v tehdy účinném znění.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o námitku směřující proti posouzení § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, podle níž ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně a ekonomické důvody mezi ně nepatří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, vše dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel žádné jiné důvody neuváděl a tudíž žalovaný nepochybil, když jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Pokud jde o námitku směřující proti neposouzení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, již žalovaný poukázal na dosavadní judikaturu, která posouzení překážek vycestování u žádostí, jež byly zamítnuty jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, nevyžadovala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikovaný pod č. 409/2004 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, dostupný na www.nssoud.cz). Je pravdou, že jiný senát tohoto soudu zaujal ve věci sp. zn. 1 Azs 96/2006 opačný právní názor a předložil tuto věc k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V daném případě by však nebylo účelné vyčkávat rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť je zřejmé, že stěžovatel ve správním řízení neuváděl žádné relevantní důvody pro některou z překážek vycestování dle § 91 odst. 1 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu a pokud by jeho žádost byla posuzována podle nyní účinných právních předpisů, bylo by nutné dojít k obdobnému závěru, že stěžovatel nenaplnuje žádný z důvodů udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, v platném znění. Za takové důvody, pro něž by měla být shledána překážka vycestování či nyní udělena doplňková ochrana, rozhodně nelze považovat stěžovatelem uváděnou skutečnost, že si za dobu jeho nejprve oprávněného a posléze neoprávněného pobytu na území ČR vytvořil jisté zázemí. Stěžovatel naopak neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě hrozilo porušení zásady non-refoulement zakotvené v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či porušení jeho základních práv dle čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tzn. že by jeho život či osobní svoboda byly v zemi původu ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení nebo že by zde bylo reálné nebezpečí, že by byl žadatel v zemi původu zbaven života nebo vystaven mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu, nebo odsouzen k trestu smrti a jeho vycestování by tak bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publikovaný pod č. 1336/2007 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 6, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS) anebo že by byl v zemi původu ohrožen ozbrojeným konfliktem.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud *se prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud tedy neshledal v rozsudku krajského soudu zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu